

АГАТА КРИСТИ

ТРИЪГЪЛНИКЪТ В РОДОС

Част 18 от „Еркюл Поаро“

Превод от английски: Венелин Мечков, 1994

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Еркюл Поаро бе седнал на белия пясък и се взираше в искрящата синя вода. Бе облечен грижливо и малко контешки в бял спортен костюм, а на главата си носеше сламена шапка. Принадлежеше към старото поколение, убедено в необходимостта да се пази от слънцето. Мис Памела Лайъл, която бе седнала до него и говореше безспирно, бе представител на съвременните схващания и потъмнялото ѝ от слънцето тяло бе покрито с минимално възможното количество дрехи.

От време на време тя прекъсваше своите словоизлияния, за да разтрие за сетен път тялото си с една мазна на вид течност от някакъв флакон.

От другата ѝ страна, излегнала се удобно върху хавлиена кърпа с ярки цветове, си почиваше най-добрата ѝ приятелка, мис Сара Блейк. Тенът на мис Блейк бе безупречен и това бе причина мис Памела от време на време да отправя завистливи погледи към нея.

— Още не съм почерняла — констатира тя със съжаление. — Мистър Поаро, *бихте* ли имали добрината да ми помогнете? Да, точно там, под дясната плешка. Че не мога да я достигна сама.

Поаро се отзова на молбата ѝ, а после внимателно изтри омазнената си ръка с носна кърпа. Мис Лайъл, чиито основни занимания бяха да наблюдава хората около нея и да се опива от звука на собствения си глас, продължи да говори.

— Оказах се напълно права за тази жена — за онази с роклята от *Шанел* ми е думата. За Валънтайн Дейкър-Чантри. Веднага я познах. Нали е чудесна? Веднага разбрах как успява да подлудява хората. Тя просто намира, че ѝ се *полага* и така битката вече е наполовина спечелена. А двойката, която пристигна снощи, се казва Голд. Мъжът е много привлекателен.

— Младоженци ли са? — попита Сара приглушено.

Мис Лайъл поклати глава отрицателно с жеста на човек с богат житейски опит.

— О, не! Дрехите ѝ не са дотам нови. Няма как да не разпозная една младоженка. Мосю Поаро, не намирате ли, че най-интересното нещо на света е да наблюдаваш хората? Да научаваш много неща за тях просто, като ги наблюдаваш?

— Ти не само ги наблюдаваш, мила — рече любезно Сара. — Ти им задаваш и безброй въпроси.

— Със семейство Голд още не съм разговаряла — отвърна достойно мис Лайъл. — А и не виждам защо човек да не проявява интерес към ближните си. Човешката природа е нещо изключително интересно. Нали така, мистър Поаро?

Този път бе достатъчно добра, за да даде на съседа си възможност да ѝ отговори.

— *Ca depend*^[1] — отвърна Поаро, без да отмества поглед от морската синева.

Памела бе изненадана от отговора му.

— Моля ви, мистър Поаро! Та нима съществува нещо така интересно, ако щете така непредвидимо, като човешкото същество?

— Непредвидимо ли? С това не съм съгласен.

— Но хората са наистина непредсказуеми! Тъкмо, когато сметнете, че сте ги разбрал, и те извършват нещо съвсем неочаквано.

Еркюл Поаро поклати глава.

— Не, не е вярно. Много рядко се случва някой да стори нещо, което да не е *dans son caractere*^[2]. Хората са по-скоро монотонни.

— Въобще не мога да се съглася с вас! — каза мис Памела Лайъл. Замълча цяла минута и половина, преди да възобнови атаката си. — Веднага щом се запозная с хора, започвам да правя догадки за тях. Да се опитам да разбера какви са отношенията помежду им. Да си изясня какво мислят и чувстват. Това е толкова вълнуващо!

— Едва ли е точно така — отвърна Поаро. — Природата се повтаря в това отношение много по-често, отколкото сме склонни да предполагаме. Морето е безкрайно по-разнообразно — добави замислено той.

— С други думи, смятате, че човешките същества възпроизвеждат някакви схеми. Някакви стереотипи. Това ли искахте да кажете? — попита Сара.

— *Precisement*^[3] — отвърна Поаро и начерта нещо в пясъка с пръст.

— Какво чертаете? — попита с любопитство Памела.

— Триъгълник — отвърна Поаро.

Вниманието на Памела обаче вече се бе отклонило в друга посока.

— Ето го семейство Чантри — каза.

По плажната ивица към тях се доближаваше жена. Висока, с вид и осанка, които издаваха, че цени себе си и тялото си. Кимна им едва-едва с лека усмивка и се устрои недалеч от тях. После смъкна златисто лилаво наметало от плещите си. Бе облечена в бял бански костюм.

— Има прекрасна фигура, нали? — въздъхна Памела.

Поаро обаче наблюдаваше не фигурата, а лицето.

Лицето на една тридесет и девет годишна жена, която се бе прочула с красотата си още на шестнадесетгодишна възраст.

Както и всички останали, и той знаеше много неща за Валънтайн Чантри. Бе се прославила с какво ли не — с капризи, с богатство, с огромните си сапфиреносини очи, със своите сватби и приключения. Бе имала пет съпрузи и безброй любовници. Бе се омъжвала последователно за италиански граф, за американски магнат от стоманолепарната промишленост, за професионален играч на тенис и за автомобилен състезател. От тази четворка единствено американецът бе умрял, а останалите трима небрежно бяха подхвърлени на бракоразводните съдилища. Преди шест месеца се бе омъжила още веднъж, този път за контраадмирал.

Именно той се появи след малко на плажа. Бе мълчалив мургав мъж с войнствена челюст и мрачен вид. Излъчваше нещичко от първичността на маймуноподобните прадеди на човешкия род.

— Тони, мили... Подай ми табакерата, ако обичаш...

Той вече я бе извадил, подаде я и й поднесе огън.

Помогна ѝ да смъкне презрамките на белия бански костюм от раменете си. Тя се изтегна удобно под слънчевите лъчи. Той застана до нея със стойката на див звяр, пазещ плячката си.

— Да знаете, че са ми *страшно* интересни — продължи Памела с вече по-приглушен глас. — Вижте го колко е първичен! Мълчи и сякаш само дебне нещо. Предполагам, че на една жена като нея това ѝ е по сърце. Все едно, че държи озаптен тигър. Чудя се колко ли ще продължи бракът им. На нея взеха твърде често да ѝ омръзват

съпрузите, особено напоследък. И все пак ми се струва, че той би могъл да бъде опасен, ако се опита да се отърве от него.

След малко се зададе още една двойка, която изглеждаше доста свита. Бяха новодошлите от предната вечер. Мистър и мисис Дъглас Голд, което мис Лайъл лично бе установила от прегледа на книгата за гостите. Известни ѝ бяха и собствените им имена и възрастта им, тъй като италианските наредби предполагаха тези данни да се записват в книгата.

Мистър Дъглас Камерън Голд бе на тридесет и една години. Мисис Марджъри Ема Голд бе на тридесет и пет.

Както вече споменахме, любимото хоби на мис Лайъл бе да изучава човешките същества. За разлика от повечето англичани, тя бе способна да заговори непознати хора внезапно. Не изчакваше да минат от четири дни до седмица преди да направи първите плахи опити за контакти, както е прието по британските нрави. Веднага усети колебливостта и леката скованост в походката на мисис Голд и не закъсня да ѝ се обади.

— Здравейте! Нали денят е прекрасен?

Мисис Голд бе дребна жена и малко приличаше на мишка. Не бе грозна, всъщност имаше правилни черти и нелошо телосложение, но при нейната свитост и видимо отсъствие на самоувереност лесно можеше да остане незабелязана. За сметка на това пък съпругът ѝ бе изключително привлекателен, с онази привлекателност, присъща на актьорите. Имаше светла и леко вълниста коса, сини очи, широки плещи и тесни бедра. На пръв поглед приличаше повече на театрален герой, отколкото на човек от действителния живот. Щом обаче си отвореше устата, заличаваше хубавото впечатление. Тогава се виждаше, че е естествен, непринуден и дори малко глуповат.

Мисис Голд отправи към Памела поглед, изпълнен с благодарност, и седна до нея.

— Как сте успели вече да придобиете тен! Аз все още съм съвсем бяла.

— Необходими са доста усилия, за да хванеш равномерен тен — въздъхна мис Лайъл. Спря за миг и продължи: — Вие току-що сте пристигнали, нали?

— Да. Дойдохме снощи. С кораба на Вапо ди Италия.

— Идвали ли сте преди на Родос?

— Не. Но е прекрасно място, нали?

— Само дето трябва да се бие толкова път — добави съпругът ѝ.

— Да, да. Ако беше по-близо до Англия...

— В такъв случай щеше да е ужасно място — каза сънливо Сара.
— Можете ли да си представите плаж, пълен с хора, подредени като риби на сергия? Ужас!

— И това е вярно — съгласи се Дъглас Голд. — Жалко само дето курсът на италианската лира е толкова убийствен.

— А, и вие сте усетил промяната му, както виждам.

Разговорът продължи да се развива в руслото на обичайните клишета. Едва ли можеше да се окачества като блестящ.

Разположилата се недалеч Валънтайн Чантри се протегна и приседна. Постави ръка на гърдите си, за да задържи банския си костюм.

Прозина се. Прозаяката ѝ бе продължителна и в същото време изящна, като на котка. Хвърли небрежен поглед наоколо. Очите ѝ подминаха Марджъри Голд и се задържаха върху златистата вълниста коса на Дъглас Голд.

Кокетно сви рамене. Заговори съпруга си с глас, малко по-силен от обичайното.

— Тони, мили, това слънце не е ли божествено? Сигурна съм, че в предишния си живот съм била поклонница на слънцето. Не си ли съгласен?

Мъжът ѝ в отговор изръмжа нещо, което околните не можаха да разберат. Затова пък чува отново напевния глас на Валънтайн Чантри.

— Мили, ще имаш ли добрината да разстелеш тази хавлия?

Положи неимоверни усилия да намести по най-добрия възможен начин красивото си тяло. Дъглас Голд вече се бе загледал в нея и очите му издаваха искрения му интерес.

— Колко е красива тази жена! — изчурулика щастливо мисис Голд.

— Това е Валънтайн Чантри — отвърна тихичко Памела, която обичаше не само да получава, но и да предава информация. — Нали знаете, същата, дето беше известна под името Валънтайн Дейкър. Красива е, нали? Мъжът ѝ пък направо се е побъркал от любов. Никога не я оставя сама.

Мисис Голд плъзна още веднъж поглед по плажната ивица.

— Морето е наистина прекрасно, Дъглас. Дали не е време да влезем?

Дъглас, който все още продължаваше да наблюдава Валънтайн Чантри, се бе разсеял и не отговори веднага.

— Да влизаме във водата ли казваш? Ами да, след малко.

Марджъри Голд стана и тръгна към брега.

Валънтайн Чантри се обърна леко на една страна. Погледът ѝ се втренчи в Дъглас Голд. Алените ѝ устни се извиха в лека усмивка.

Вратът на мистър Дъглас Голд леко почервения.

— Тони, мили, би ли ми направил една услуга? — попита Валънтайн Чантри. — Ще ми донесеш ли бурканчето с крем за лице? Върху тоалетката е. Тази сутрин забравих да го взема. Хайде, бъди добър!

Контраадмиралът послушно се затътри към хотела.

Марджъри Голд вече бе влязла в морето.

— Хайде, Дъглас! Водата е чудесна, съвсем топла. Хайде, идвай!

— Няма ли да влезете? — попита го Памела Лайъл.

— Иска ми се е първо да се попека малко — отвърна ѝ той неопределено.

Валънтайн Чантри направи леко движение. Надигна глава и отправи поглед към мъжа си, сякаш се канеше да го извика. Той обаче точно в този миг прекоси портата на градината на хотела.

— Свикнал съм да се къпя в морето непосредствено преди да се прибера — поясни мистър Голд.

Мисис Чантри отново приседна. Взе бурканче с плажен крем и се опита да го отвори. Отстрани се създаде впечатление, че ѝ бе трудно да го стори. Капачката не поддаваше.

— Ох, Боже мой! Не мога да се справя! — произнесе на висок глас мисис Чантри. Погледна към групата. — Извинете, дали някой от вас...

Винаги галантен, Поаро се изправи. Дъглас Голд обаче се възползва от предимствата на своята младост и пъргавина. Само за миг се озова до мисис Чантри.

— Мога ли да ви помогна?

— О, благодаря ви... — гласът ѝ повторно бе възвърнал своята гальовна напевност.

— Колко сте мил... Аз пък съм толкова *несръчна*, все обърквам нещо. Вече го отворихте! Ах, колко съм ви благодарна...

Еркюл Поаро се усмихна.

Стана и реши да се поразходи по брега. Не изглеждаше да бърза и не отиде много далеч. Когато пое обратния път, от морето излезе мисис Голд и се присъедини към него. Дотогава бе плувала. Лицето ѝ, почти скрито под шапка за плуване, която никак не ѝ отиваше, сияеше от щастие.

— Да знаете само колко обичам морето! — каза тя задъхано. — А тук водата е толкова топла и приятна!

Поаро реши, че тя наистина много обича плуването.

После премести поглед от нея и надникна през рамото ѝ. Към мястото, където друг един запален плувец, мистър Дъглас Голд, разговаряше с Валънтайн Чантри.

— Той пък защо не дойде да поплуваме заедно... — започна мисис Голд. Гласът ѝ издаваше някакво детинско учудване.

Очите на Поаро оглеждаха замислено Валънтайн Чантри. Помисли си, че и други жени преди време си бяха задавали същия въпрос.

Усети как вървящата до него мисис Голд се задъха. Тя заговори. Гласът ѝ бе хладен.

— Всички знаем, че е красавица. Дъглас обаче не харесва такъв тип жени.

Еркюл Поаро не отговори.

Мисис Голд влезе отново във водата.

Отдалечи се от брега с бавни и уверени движения. Личеше ѝ, че наистина обича да плува.

Поаро се отправи към компанията си.

Съставът ѝ се бе увеличил със стария генерал Барнс, ветеран, който обичаше общуването с млади хора. Сега се бе устроил между Памела и Сара и заедно с Памела разискваха и разкрсяваха разни клюки.

Контраадмирал Чантри се бе завърнал. Заедно с Дъглас Голд бяха седнали от двете страни на Валънтайн.

Наместила се удобно между двамата мъже, тя им говореше нещо с напевния си приятен глас, като обръщаше глава ту към единия, ту към другия.

Всъщност привършваше някаква забавна история.

— ... и какво мислите каза глупакът? „Щях да ви запомня навсякъде, госпожа.“ Нали така беше, Тони? И знаеш ли, наистина бе много мило от негова страна. Просто хората са много мили, всички са толкова мили с мен! Не знам защо, но винаги се получава така. Нали си спомняш, Тони, какво ти казах тогава? Казах ти: „Тони, мили, ако си решил да ме ревнуваш, можеш да ме ревнуваш от този портиер“. Защото наистина бе толкова мил...

— Някои от тези портиери си ги бива — каза след малко Дъглас Голд.

— О, да. Човекът обаче наистина си даде много труд, само и само за да ми достави удоволствие.

— Нищо чудно. Вярвам, че всеки би го направил за вас — рече Дъглас Голд.

— Колко е любезно от ваша страна! — извика тя с удоволствие. — Тони, чу ли го?

Контраадмирал Чантри изръмжа нещо.

Жена му въздъхна.

— Тони няма вкус към дългите речи. Нали, агънце?

Бялата ѝ ръка с дълги червени нокти разроши черната му коса.

Той внезапно я погледна.

— Понякога наистина се чудя как ме търпи — продължи Валънтайн. — Той е страхотно умен. През цялото време му говоря глупости, а той не ми се сърди. Никой не ми се сърди. Всички ме гледат. Това сигурно ми се отразява много зле.

— Онази жена там вашата съпруга ли е? — попита контраадмирал Чантри.

— Да. Май вече е време да се върна при нея.

— Но тук на пясъка е толкова приятно... — каза Валънтайн. — Не трябва да бързате да влизате във водата. Тони, мили, май няма да се къпя. Днес ми е първият ден и мога да настина. Но ти защо не влезеш да се поизкъпеш малко, мили? Мистър Голд ще остане да ми прави компания през това време.

— Не, благодаря. Още не ми се плува — рече мрачно Чантри. — Голд, жена ви май ви маха с ръка.

— Колко хубаво плува жена ви! — каза Валънтайн. — Сигурна съм, че е някоя от тези страшно делови жени, които с всичко се

справят добре. Винаги ме плашат, защото ми се струва, че ме презират. Аз пък с нищо не мога да се оправя, нали, Тони?

Контраадмирал Чантри в отговор отново изръмжа.

— Прекалено си мил, за да го признаеш — каза гальовно жена му. — Мъжете винаги са предани и именно това ми харесва най-много в тях. Те са много по-предани от жените. Никога не говорят лоши неща зад гърба ти. Жените, ако питате мен, са дребнави.

Сара Блейк се извърна към Поаро.

— Не приемайте думите ми за проява на дребнавост, но според мен милата мисис Чантри в никакъв случай не е съвършена. Божичко, колко е тъпа тази жена! Започвам да мисля, че по-тъпа жена от Валънтайн Чантри не съм виждала. За нищо не я бива, освен да казва „Тони, мили“ и да върти очички. Няма да се учудя, ако в главата си има памук вместо мозък.

Поаро присви изразително вежди.

— *Un peu severe*^[4]!

— И така да е. Държи се като котенце и похватите ѝ са твърде прозрачни. Не може ли да остави чуждите мъже на мира? Не вижда ли, че съпругът ѝ е настръхнал като буреносен облак?

Поаро се загледа в посока към морето.

— Мисис Голд плува много добре — отбеляза той.

— Да, не е от онези, които се плашат от водата. Колкото до мисис Чантри, чудя се дали тя въобще ще влезе в морето, докато сме тук.

— А, тя няма да го направи — рече язвително генерал Барнс. — Не е от тези, дето ще рискуват да им се развали грима. Не че не си я бива, въпреки че малко е взела-дала вече.

— Точно сега гледа към вас, генерале — рече дяволито Сара. — А за грима не сте прав. Днес всички са устойчиви на вода и на целувки.

— Мисис Голд излиза от водата — съобщи Памела.

— Ей сега ще си прибере мъжлето — почти изтананика Сара.

Мисис Голд се запъти към тях. Фигурката ѝ бе привлекателна, но прекалено прилепналата шапка за плуване не я правеше по-красива.

— Няма ли да дойдеш, Дъглас? — попита нетърпеливо. — Водата е много топла и приятна.

— Ей сега.

Дъглас Голд бързо се изправи. Сетне сякаш се поколеба за миг, и точно тогава Валънтайн Чантри го дари с една мила усмивка.

— *Au revoir*^[5]!

Голд и съпругата му се отправиха към морето.

Когато се отдалечиха достатъчно, Памела се обади.

— Не съм сигурна дали това беше много умно от нейна страна — каза с критичен тон. — Да откъсваш съпруга си от разговор с друга жена винаги е нетактично. Създава впечатлението, че е под чехъл. На съпрузите никак не им е приятно.

— Вие изглежда доста разбирате от съпрузи, мис Памела — рече генерал Барнс.

— От чужди съпрузи, генерале, не от собствен съпруг.

— Ето там е разликата.

— Така е, но поне ще съм разбрала как не трябва да се държа, когато му дойде времето.

— Какво да ти кажа, мила — намеси се Сара, — преди всичко, никога не бих си сложила такава шапка за плуване.

— На мен ми се вижда благоразумна — рече генералът. — Благоразумна малка женичка.

— Добре го казахте, генерале — отвърна му Сара. — Знайте обаче, че и благоразумието на такива женички си има някакъв предел. Имам чувството, че няма да е чак толкова благоразумна, щом става дума за Валънтайн Чантри — след миг тихо и възбудено добави: — Я го погледни сега. Виж го как се е навъсил. Този човек сигурно има ужасен характер.

Контраадмирал Чантри наистина гледаше свирепо в посока към отдалечаващата се семейна двойка.

Сара погледна Поаро.

— Е? Какво ще кажете?

Еркюл Поаро не отговори с думи, а още веднъж начерта нещо с пръст върху пясъка. Същото, което бе начертал преди малко — триъгълник.

— Вечният триъгълник — каза замислено Сара. — Нищо чудно да се окажете прав. Ако е така, следващите няколко седмици ще бъдат доста интересни.

[1] Зависи (фр.). — Бел.прев. ↑

- [2] В характера му — (фр.). — Бел.прев. ↑
- [3] Точно това (фр.). — Бел.прев. ↑
- [4] Прекалено сте строга (фр.). — Бел.прев. ↑
- [5] Довиждане (фр.). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Мистър Еркюл Поаро бе разочарован от Родос. Бе отишъл там, за да си почине. За да си отдъхне, в частност, от престъпленията. Бяха му казали, че в края на октомври в Родос почти нямало хора и бил много тихо и спокойно място.

А и всъщност не беше лъжа. Единствените гости на хотела бяха семейство Чантри, семейство Голд, Памела и Сара, генералът и две италиански двойки. Чувствителният ум на мосю Поаро обаче усети, че и в този тесен кръг вече назриваше нещо.

— А дали пък не страдам от професионална деформация? — зададе си укорително въпрос той. — Дали пък все не ми се привиждат престъпления и всъщност само си въобразявам разни работи, вследствие на лошото храносмилане?

Тревогата му обаче не секна.

Една сутрин слезе на терасата и завари мисис Голд да бродира. Тя бързо скри от погледа му една батистена кърпичка.

Очите на мисис Голд бяха сухи, но блестяха подозрително силно. Стори му се прекалено весела. Доброто ѝ настроение сякаш бе неестествено пресилено.

— Добро утро, мосю Поаро — приветства го тя с подчертано щастлив глас, сякаш за да разсее подозренията му.

Поаро реши, че тя в никакъв случай не би могла да изпита чак толкова голямо удоволствие от неговото появяване. В края на краищата, познаваше го съвсем слабо. Еркюл Поаро, макар и да имаше високо професионално самочувствие, оценяваше личната си привлекателност съвсем скромно.

— Добро утро, *madame* — отговори той на поздрава. — Денят е прекрасен, нали?

— Да, нали извадихме голям късмет с времето? Впрочем двамата с Дъглас винаги сме се радвали на хубаво време.

— Нима?

— Да. Ние по начало извадихме късмет един с друг. Знаете ли, мосю Поаро, когато човек вижда наоколо си толкова мъки и нещастия, толкова семейства, които се развеждат, и какво ли не още, не може да не бъде благодарен на съдбата за собственото си щастие.

— Приятно е да ви слуша човек, *madame*.

— Така е, с Дъглас сме много щастливи от съвместния си живот. Вече има пет години, откакто сме женени, а днес пет години никак не са малко време...

— За някои хора то е равнозначно на вечност, *madame* — отвърна сухо Поаро.

— Ако ме питате, сега сме още по-щастливи от деня, в който се оженихме. Разбрахме, че сме създадени един за друг.

— Това е най-важното в живота, разбира се.

— Затова именно съчувствам на хората, които не са щастливи.

— Имате предвид...

— А, не. Просто говоря по принцип, мосю Поаро.

— Да, да, разбирам.

Мисис Голд взе копринен конец, обърна го към слънцето, одобри го и продължи.

— Тази мисис Чантри например...

— Да?

— Според мен тя съвсем не е святна жена.

— Възможно е да сте права.

— Дори напълно съм убедена, че не е святна жена. Не мога обаче да не изпитам съжаление към нея. — Пръстите на мисис Голд трепереха и тя не успяваше да вдене иглата. — При всичките й пари и хубост и така нататък, не е от жените, които могат да задържат един мъж. Според мен е от онези, които бързо омръзват на мъжете. Не сте ли съгласен?

— Самият аз навярно не след дълго бих се уморил от разговор с нея — каза предпазливо Поаро.

— Да, да, точно това имах предвид. Тя, разбира се, притежава един своеобразен чар... — мисис Голд се поколеба, устните й се разтрепериха. Дори и човек, по-малко наблюдателен от Еркюл Поаро, нямаше да пропусне да забележи мъката й. — Мъжете са като деца! — продължи тя. — Всеки може да ги излъже...

Надвеси се над ръкоделието си. Носната кърпичка отново се мерна.

Еркюл Поаро реши, че може би няма да е зле да смени темата.

— Няма ли да се изкъпете в морето тази сутрин? Съпругът ви на плажа ли е?

Мисис Голд го погледна, примигна и едва ли не предизвикателно се опита да си даде вид, че е щастлива.

— Тази сутрин, не — отговори му тя. — Бяхме решили да разгледаме крепостната стена на стария град, но нещо се разминахме. Другите тръгнаха, без да ме дочакат.

Използваното от нея местоимение бе многозначително, но преди Поаро да успее да каже каквото и да е откъм плажа се появи генерал Барнс и се отпусна в едно кресло до тях.

— Добро утро, мисис Голд. Добро утро, Поаро. И двамата май дезертирахте тази сутрин, така ли? Много дезертъори се събрахте. Вие двамата, вашият съпруг, мисис Голд, също и мисис Чантри.

— И контраадмирал Чантри, навярно? — попита уж с безразличие Поаро.

— А, не, той е на плажа. Сега с него се занимава мис Памела. Не й е лесно — засмя се генералът. — Той е един от онези силни и мълчаливи мъже, за които пише в книгите.

— Този човек понякога ме плаши — каза Марджъри Голд с треперещ глас. — Понякога ми се вижда толкова мрачен, че ми се струва, че е способен на всичко.

— Предполагам, че е от диспепсия — отвърна бодро генералът. — Често пъти тя е единственият причинител на романтичната меланхолия или неудържимия гняв.

Марджъри Голд му отвърна с лека учтива усмивка.

— А вашият съпруг къде е? — заинтересува се генералът.

Тя му отговори без колебание с бодър и естествен глас.

— За Дъглас ли питате? О, те заедно с мисис Чантри отидоха в града. Струва ми се, че са решили да огледат останките от крепостните стени.

— Да, да, много е интересно. Това са останки от рицарските времена. Нямаше да е зле и вие да отидете да ги видите, млада госпожо.

— Боя се, че слязох твърде късно — каза мисис Голд.

След това внезапно стана, промърмори някакво извинение и се прибра в хотела.

Генерал Барнс се загледа подире ѝ със загрижено изражение на лицето.

— Много симпатична женичка — отбеляза той. — Не бих я дал за цяла дузина гримирани уличници като една, на която няма да споменавам името. Да знаете, че мъжът ѝ е глупак. Не знае какво притежава.

Поклати неодобрително глава и сетне също се прибра в хотела.

Сара Блейк, която току-що се завърна от плажа, бе чула последната част от генералското слово.

— Симпатична женичка, няма що! Мъжете уж винаги ценят по-високо невзрачните женици от гримираните уличници, но при раздаването на картите последните винаги печелят. Тъжно е, но е така.

— *Mademoiselle!* — отвърна Поаро сепнато. — Цялата тази работа никак не ми харесва!

— Наистина ли? И на мен не ми харесва. Впрочем, нека бъда искрена. Нищо чудно пък всъщност да ми харесва. Нали у нас винаги дреме някаква личност, която се радва на катастрофите и хорските нещастия?

— Къде е контраадмирал Чантри? — попита Поаро.

— На плажа, където сега Памела му прави дисекция. На нея ѝ доставя голямо удоволствие, но на него процедурата никак не му е приятна. Когато си тръгнах към хотела, бе заприличал на буреносен облак. Да знаете, че ни чакат бури.

— Има нещо, което не разбирам... — промърмори Поаро.

— Не е лесно да се разбере всичко — каза Сара — По-важно е обаче какво предстои.

— Права сте, *mademoiselle* — съгласи се Поаро. — Именно бъдещето е в основата на нашите безпокойства.

— Колко хубаво се изразихте! — възкликна Сара и се прибра в хотела.

На вратата насмалко не се сблъска с Дъглас Голд. Младият човек изглеждаше доволен от себе си, но същевременно и малко гузен.

— Здравейте, мосю Поаро! — каза бодро. — Показах на мисис Чантри стената на кръстоносците. Марджъри пък не пожела да дойде.

Поаро леко присви вежди, но дори и да бе пожелал да каже нещо нямаше да успее, тъй като нахълта Валънтайн Чантри.

— Дъглас! Искам един розов джин! — рече тя с напевния си глас. — Не мога без розов джин!

Дъглас Голд отиде да поръчва напитката. Валънтайн се отпусна в едно кресло до Поаро. Тази сутрин направо сияеше.

Забеляза, че съпругът ѝ и Памела се задават откъм плажа и махна весело с ръка в тяхна посока.

— Приятно ли беше морето, мили? Днес денят не е ли божествен?

Контраадмирал Чантри не ѝ отговори. Запъти се към стълбището, отмина я, без да каже дума, и изчезна в бара.

Бе притиснал ръце до хълбоците си и от това приликата му с горила стана по-силна.

Валънтайн отвори красивата си уста и лицето и придоби глупаво изражение.

— О! — произнесе с безразличен глас.

На Памела Лайъл съвсем ѝ личеше, че се наслаждава на обстановката. Опитвайки се да прикрие чувствата си, доколкото ѝ бе по силите, тя се отпусна до Валънтайн Чантри и я заговори:

— Приятно ли прекарахте сутринта?

— Направо чудесно — започна Валънтайн. Поаро не дочака продължението и спокойно се запъти към бара. Там забеляза, че лицето на младия Голд, който продължаваше да чака да приготвят розовия джин, бе поруменяло. Изглеждаше смутен и ядосан.

— Този човек е същински грубиян! — възкликна той към Поаро и кимна в посока на отдалечаващия се контраадмирал Чантри.

— Възможно е — отвърна Поаро. — Да, напълно е възможно. *Les femmes* обаче обичат грубияните. Не го забравяйте.

— Не бих се изненадал, ако я малтретира — промърмори Дъглас.

— По всяка вероятност и това ѝ е приятно.

Дъглас Голд го погледна озадачено, след което взе розовия джин и се отдалечи.

Еркюл Поаро се устрои на един стол и си поръча *sirop de cassis*. Докато отпиваше бавно от него, без да крие удоволствието си, в бара нахълта Чантри и изпи последователно няколко розови джина с голяма скорост.

— Ако Валънтайн е решила, че може да ме разкара, както е разкарала предишните глупаци, много греши — каза внезапно, обръщайки се по-скоро към света, отколкото към Поаро. — Притежавам я и ще я притежавам докрай! Никой няма да ми я отнеме, освен ако не мине през трупа ми!

Хвърли някакви пари на тезгяха, обърна се и излезе.

ГЛАВА ТРЕТА

Три дни по-късно Еркюл Поаро реши да се разходи до хълма на пророка. Бе много приятно да тръгнеш по пътя, виещ се все по-високо и по-високо сред златисто зелените ели, да усещаш как човешките същества с всичките им дребнави страсти остават нейде в низината. Колата спря пред ресторанта. Поаро излезе и тръгна на разходка из гората. Най-сетне достигна място, което действително му се стори връх на света. Нейде далеч долу, изпълненото с тъмна синева море се разстилаше под краката му.

Извисил се високо над света и далеч от всякакви грижи той най-сетне се почувства спокоен. Внимателно застла с палтото си дънера на едно дърво и седна върху него.

„Не ще и дума, че *le bon Dieu*^[1] си знае работата. Странно е обаче, че си е позволил да сътвори някои конкретни човешки същества — рече си на ум. — *Eh bien*, поне за малко ще се откъсна от всичките им проблеми.“

Внезапно усети нечие присъствие. Към него се бе затичала дребна жена с кафяво палто и кафява пола. Бе Марджъри Голд и този път не се преструваше. Лицето ѝ бе мокро от сълзи.

Поаро нямаше как да се измъкне. Тя вече бе при него.

— Мистър Поаро, трябва да ми помогнете! Толкова съм нещастна, че просто не зная какво да правя! О, Боже, какво да правя? Какво да правя?

Погледна го с измъчено лице и го улови за ревера. Сетне, сякаш забеляза в изражението му нещо, което я разтревожи и леко отстъпи назад.

— Какво... какво има? — попита тя, заеквайки.

— Помолихте ме за съвет, *madame*? Добре ли ви разбрах?

— Да... да... — отвърна нерешително тя.

— *Eh bien*, ще ви го дам — гласът му бе неучтив, направо груб.

— Напуснете това място веднага, *преди да е станало късно*.

— Какво? — погледна го учудено тя.

— Нали ме чухте? Напуснете острова.
— Да напусна острова ли?
Очите ѝ бяха изпълнени с недоумение.
— Точно това ви казвам.
— Но, защо? Защо?
— Такъв е моят съвет. Ако цените живота си.
— Какво искате да кажете? — възкликна тя. — Та вие ме плашите. Настина ме плашите!
— Намерението ми бе точно такова — отвърна сериозно Поаро.
Тя се отпусна и прикри лицето си с ръце.
— Не мога! Той не иска да дойде! Имам предвид Дъглас. Тя не го пуска. Вече го е подчинила духом и тялом! Той не иска да чуе нищо против нея. Побъркал се е. Вярва на всичко, което му казва! Че съпругът ѝ я биел... че била невинна жертва... че никой не я разбирал... Дъглас въобще не иска да ме погледне, все едно, че ме няма! Развод иска... да съм му дала свобода. Внушил си е, че тя ще се разведе с мъжа си и ще се омъжи за него. Страх ме е. Чантри няма да я отстъпи. Не е от тези мъже. Снощи показала на Дъглас някакви петна по ръката ѝ — мъжът ѝ я бил малтретирал. Дъглас побесня. Той е с рицарско възпитание... Боже мой, *страх ме е!* Какво ще стане? Кажете ми какво да сторя?

Еркюл Поаро не бе отместил погледа си от хълмистите брегове на Азия, простиращи се отвъд морето.

— Вече ви казах. Напуснете острова, преди да е станало твърде късно — отговори ѝ той.

— Не мога. Не мога — поклати тя глава. — Освен ако Дъглас...
Поаро въздъхна и сви рамене.

[1] Господ (фр.). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Еркюл Поаро бе седнал с Памела Лайъл на брега.

— Триъгълникът се очерта — рече му тя не без удоволствие. — Снощи и двамата бяха седнали до нея и си разменяха святкащи погледи. Чантри бе пил повече, отколкото трябва. Държа се обидно с Дъглас Голд. Той пък бе на ниво, запази самообладание. Онази жена, Валънтайн, не криеше, че ѝ е много приятно. През цялото време мъркаше като тигър-людоед. Какво ще стане според вас?

— Боя се... много се боя... — поклати глава Поаро.

— Всичките се боим — каза лицемерно мис Лайъл и добави: — Тази история май е по вашата част. Или пък би могла да стане. Не можете ли да направите нещо?

— Направих всичко, което ми бе по силите.

Мис Лайъл се оживи и попита възбудено:

— Така ли? Значи сте направили нещо? И какво е то?

— Посъветвах мисис Голд да напусне острова, преди да е станало късно.

— О! Значи според вас... — не довърши мисълта си.

— Да, *mademoiselle*?

— Значи, смятате, че ще се случи — каза бавно Памела. — Но той не би могъл... Никога не би направил такова нещо... Той е наистина толкова мил. Само тази жена е виновна. Той... — спря за миг и тихо продължи: — Убийство? Тази ли дума се върти в главата ви?

— Съвсем определено се върти в нечия глава, *mademoiselle*. Това мога да ви кажа.

Памела внезапно изтръпна.

— Не вярвам — заяви тя.

ГЛАВА ПЕТА

Последователността на събитията в нощта на двадесет и девети октомври бе напълно ясна.

Като начало избухна кавга между двамата мъже — Голд и Чантри. Чантри говореше все по-високо, а четирима души чули последните му думи — касиерът, управителят на хотела, генерал Барнс и Памела Лайъл.

— Чуй ме добре, мръсна свиньо, ако си мислите заедно с жена ми, че можете да ми излезете с този номер, много грешите! Валънтайн ще остане моя съпруга, докато съм жив!

След тези думи напуснал хотела с изкривено лице.

Това се случило преди вечеря. После се сдобрили, макар и да не се разбра как точно е станало. Валънтайн покани Марджъри Голд да се поразходят на лунна светлина. Памела и Сара ги придружиха. Голд и Чантри играха заедно билиард. Сетне се присъединиха към Еркюл Поаро и генерал Барнс в бара на хотела.

За пръв път на лицето на Чантри бе изписана усмивка.

— Интересна ли беше играта? — попита генералът.

— Този приятел е прекалено силен за мен — призна контраадмиралът. — Изпревари ме с четиридесет и шест точки.

Дъглас Голд показва скромност.

— Чист късмет, уверявам ви. Какво ще пиете? Ще отида да поръчам напитките.

— Розов джин, ако обичате.

— Разбрах. Вие, генерале?

— Благодаря. За мен едно уиски със сода.

— И аз ще пия същото. А вие, мосю Поаро?

— Много сте любезен. Бих предпочел *sirop de cassis*.

— Сироп... какъв беше точно?

— Сироп от касис. От френско грозде.

— А, да, разбрах. Ликьор. А дали го имат тук? Никога не бях чувал за него.

— Имат го, но не е ликьор.

Дъглас Голд се засмя.

— Малко странен ми се вижда вкуса ви, но всеки сам си избира отровата. Ей сега ще отида да направя поръчката.

Контраадмирал Чантри седна при тях. Макар и да не бе по природа общителен или разговорлив човек, постара се да бъде приятен събеседник.

— Странно как човек свиква да живее и без новини — отбеляза той.

— Не бих казал, че „Континентал дейли мейл“ с четири дена закъснение много ме устройва — изръмжа генералът. — Разбира се, бих могъл да уредя да получавам „Таймс“ и „Пънч“ всяка седмица, но пристигат с прекалено голямо закъснение.

— Тази палестинска история дали няма да предизвика избори?

— Нещата с Палестина бяха страшно занемарени — заяви генералът тъкмо когато се появи Дъглас Голд, последван от келнер с поднос с напитки.

Генералът разправи епизод от военната си кариера в Индия през 1905 година. Двамата мъже го изслушаха учтиво, но не с голям интерес. През това време Еркюл Поаро отпиваше от своя *sirop de cassis*.

Генералът приключи разказа си и всички подобаващо се засмяха.

Точно в този момент на входа на бара се появиха жените. И четирите изглеждаха в чудесно настроение, разговаряха оживено и се смееха.

— Тони, мили, разходката беше божествена! — извика Валънтайн, докато се отпусна в един стол до този на мъжа си. — Как се радвам, че на мисис Голд ѝ дойде на ум тази идея! Всичките трябваше да дойдете!

— Ще пиеш ли нещо? — попита я съпругът ѝ. Даде да се разбере с поглед, че въпросът му се отнася и до другите дами.

— За мен розов джин, мили — каза Валънтайн.

— За мен джин и лимонада — каза Памела.

— За мен коктейл — рече Сара.

— Добре — Чантри се изправи. Подаде собствения си недокоснат розов джин на съпругата си. — Ти вземи този, а аз ще поръчам друг за себе си. А вие какво ще пиете, мисис Голд?

Мисис Голд тъкмо сваляше връхната си дреха с помощта на съпруга си. Усмихна се.

— Може ли една оранжада, ако обичате?

Чантри се отпрати към вратата. Мисис Голд се усмихна на съпруга си.

— Разходката бе толкова приятна, Дъглас. Жалко, че не дойде.

— И аз съжалявам. Нищо, ще се разходим заедно друг път.

И двамата се усмихнаха един на друг.

Валънтайн Чантри взе чашата си с розов джин и я изпи на един дъх.

— Ох! Много добре ми дойде! — каза тя.

Дъглас Голд взе палтото на Марджъри и го окачи на закачалката.

— Хей, какво ви става? — попита с рязък глас, когато се запъти към останалите.

Валънтайн Чантри се бе отпуснала в креслото си. Устните ѝ бяха посинели и бе притиснала ръка на сърцето си.

— Нещо... нещо ми е...

Беше се задъхала. Въздухът не ѝ стигаше.

Чантри, който бе влязъл в стаята, ускори крачка.

— Вал! Какво ти е?

— Не знам... това питие... имаше странен вкус...

— Кое? Розовият джин?

Чантри рязко се изви и улови Дъглас Голд за рамото.

— Голд, питието беше за мен? Какво, по дяволите, сложи в него?

Дъглас Голд бе втренчил поглед в изкривеното лице на жената в креслото, побелял като платно.

— Аз... аз никога...

Валънтайн Чантри се свлече в креслото.

— Извикайте доктор! Веднага! — извика генерал Барнс.

Пет минути по-късно Валънтайн Чантри умря.

ГЛАВА ШЕСТА

На другата сутрин никой не отиде на плаж.

Памела Лайъл, с пребледняло лице, облечена в тъмна рокля, улови в хола Еркюл Поаро за ръката и го отведе в малката странична приемна.

— Това е ужасно! — рече тя. — Ужасно! Самият вие го казахте. Предвидихте убийството!

Той мрачно сведе поглед.

Памела тропна с крак.

— Трябваше да го предотвратите! Можеше и да не се случи!

— Как? — попита Еркюл Поаро.

Отговорът му някак си я успокои.

— Не можахте ли да отидете някъде... в полицията например?

— И какво щях да кажа на полицията? Какво можеше да й кажа преди престъплението? Че някой таи убийство в сърцето си? Ще ви кажа, *mon enfant*^[1], ако едно човешко същество е решило да убие друго човешко същество...

— Можеше да предупредите жертвата — настоя Памела.

— Понякога предупрежденията са безполезни — каза Еркюл Поаро.

— Могли сте в такъв случай да предупредите убиеца — рече бавно Памела. — Да му дадете да разбере, че знаете какво възнамерява да прави...

Поаро кимна с разбиране.

— Да, звучи малко по-убедително. И в този случай обаче не трябва да изпускате от погледа си основния порок на един престъпник.

— Кой е този порок?

— Самонадеяността.

— Но това е нелепо! Направо глупаво! — извика Памела. — Убийството бе извършено съвсем детински. Полицията арестува Дъглас Голд още снощи.

— Така е — съгласи се той и замислено добави: — Дъглас Голд е наистина един много глупав млад човек.

— Невероятен глупак! Чух, че открили и останалата част от отровата, как ѝ беше името?

— Вид строфантин. Действа на сърцето.

— Разбрахте ли, че са открили остатъка от този строфантин в джоба на самото му?

— Разбрах.

— Невероятен глупак! — повтори Памела. — Може би е искал да се отърве от отровата, но да е бил парализиран от шока, предизвикан от това, че не е отровил, когото трябва. Получава се съвсем като в театър. Любовникът поставя строфантина в чашата на съпруга, а сетне, тъкмо когато отсъства, вместо него я изпива съпругата... Представете си как се е почувствал Дъглас Голд в момента, когато си е дал сметка, че е убил възлюбената си... — след тези думи тя потрепери. — Вашият триъгълник! Вечният триъгълник! Кой би могъл да си представи, че всичко ще свърши така?

— Допусках тази възможност — промърмори Поаро.

Памела се обърна към него.

— Вие нали нея предупредихте? Мисис Голд? Защо тогава не предупредихте и него?

— Него? Имате предвид Дъглас Голд?

— Не, имам предвид контраадмирал Чантри. Могъл сте да го предупредите, че е бил в опасност. В крайна сметка той е бил истинското препятствие. Сигурна съм, че Дъглас Голд се е надявал, че ще успее да накара жена си да му даде развод. От една такава мекушава и малодушна женица, при това влюбена до уши в него, това би могло да се очаква. Чантри обаче не е от тези, които могат да бъдат лесно пречупени. Личеше му, че в никакъв случай нямаше да даде на Валънтайн свобода.

Поаро сви рамене.

— И да бях поговорил с Чантри, нямаше да има никаква полза — рече той.

— Може би сте прав — съгласи се Памела. — Сигурно щеше да ви каже, че може сам да се грижи за себе си, и да ви изпрати по дяволите. Все ми се струва обаче, че нещо е могло да се направи.

— По едно време се замислих дали не си струва да се опитам да убедя Валънтайн Чантри да напусне острова — каза бавно Поаро. — Тя обаче нямаше да ми повярва. Бе прекалено глупава жена, за да повярва в истината. *Pauvre femme*^[2], стана жертва на глупостта си.

— И да беше напуснала острова, не вярвам, че щеше да е от полза — каза Памела. — Той просто щеше да я последва.

— Кой „той“?

— Дъглас Голд, разбира се.

— Смятате, че Дъглас Голд е щял да я последва? О, не, *mademoiselle*, тук грешите. Напълно грешите. Виждам, че още не сте прозряла какво действително се случи. Ако Валънтайн Чантри бе решила да напусне острова, мъжът ѝ щеше да я придружи.

Памела го изгледа озадачено.

— Естествено, че щеше да я придружи.

— И в този случай престъплението просто щеше да бъде извършено другаде.

— Не ви разбирам.

— Казвам ви, че същото това престъпление щеше да бъде извършено другаде. Съпругът на Валънтайн Чантри щеше да я убие другаде.

Памела го зяпна удивено.

— Да не би да искате да ми кажете, че Валънтайн е била убита от контраадмирал Чантри? От Тони Чантри?

— Точно това искам да кажа и вие станайте свидетел на убийството. Дъглас Голд му поднесе неговото питие. Той, както бе седнал, го държеше пред себе си. Когато влязоха жените всички отправихме поглед към тях. Точно в този момент Чантри, предварително подготвен, е изсипал строфантин в чашата с розов джин. После любезно го предложи на съпругата си и тя го изпи.

— Строфантинът обаче бе открит в джоба на Дъглас Голд!

— Никак не е било трудно да бъде пуснат там в момента, когато всички се суეთяхме около умиращата жена.

Памела успя да реагира едва след около две минути.

— Все още нищичко не разбирам. Та нали триъгълникът... та нали вие сам казахте...

Поаро енергично поклати глава.

— Така е, казах, че има триъгълник. Не този обаче, за който вие си помислихте. Позволихте да бъдете заблудена от едно добре изиграно театрално представление. Вие си помислихте, както и се целеше да ви се внуши, че Тони Чантри и Дъглас Голд са едновременно влюбени във Валънтайн Чантри. Повярвахте, както и се очакваше от вас, че Дъглас Голд, влюбен във Валънтайн Чантри, чийто съпруг отказва да ѝ даде развод, е предприел отчаяна стъпка, решава да отрови съпруга и поради фатална грешка убива съпругата. Всичко това е вятър и мъгла. Чантри от доста време е смятал да се отърве от жена си. Забелязах, че безкрайно му е омръзнала. Оженил се е за нея заради парите ѝ. Сетне пожелава да се ожени за друга жена и естествено, решава да се отърве от Валънтайн, но да задържи парите ѝ. Решението е едно, убийство.

— За друга жена?

— Да. За малката Марджъри Голд — каза бавно Поаро. — Права сте, и този път беше налице вечния триъгълник. Само дето вие не успяхте да го съзрете такъв, какъвто е. Нито един от тези двама мъже не се интересувахе и най-малко от Валънтайн Чантри. Погрешното впечатление за противното бе създадено от нейната суета и от изключително умелата режисура на Марджъри Голд. Не мога да ѝ отрека, че се справи блестящо с ролята си на порядъчна и свита женица. Познавах други четири престъпнички от същия род. Първата бе мисис Адамс, от която бе снето обвинението, че е убила мъжа си, но всички знаеха, че е така. Мери Паркър отпрати на оня свят леля си, приятеля си и двамата си братя, преди да прояви непредпазливост и да я арестуват. Мисис Роудън не успя да отърве въжето. Мисис Лекрей се размина с него на косъм. Мисис Голд принадлежи точно към този тип жени. Разбрах го още когато я зърнах. Те се стремят към престъплението както патиците към водата. И отново ще кажа, не мога да ѝ отрека, че бе планирала всичко много точно. Кажете ми, вие какви доказателства имате, че Дъглас Голд е влюбен във Валънтайн Чантри? И ако малко се замислите, веднага ще съобразите, че към този извод ни тикаха единствено „откровенията“ на мисис Голд и разиграните от Чантри изблици на ревност. Не е ли така?

— Звучи ужасно — каза Памела.

— Хитра двойка се оказаха — добави Поаро с безпристрастен професионален тон. — Решили „случайно“ да се срещнат тук, за да

извършат престъплението си. Тази Марджъри Голд наистина е хладнокръвен демон. Беше готова, без каквото и угризение да изпрати на бесилото онзи клет глупак, невинния си съпруг.

— Но него полицията нали го арестува и го отведе още снощи? — едва не проплака Памела.

— Да, полицаите го отведоха, но после размених няколко думи с тях. Вярно е, че не видях как Чантри слага строфантина в чашата. И аз, както и всички останали, отправих поглед към вратата, когато се появиха дамите. Още в момента обаче, когато разбрах, че Валънтайн Чантри е отровена, не снех поглед от съпруга ѝ. Накратко, успях да видя как Чантри пхна пакетчето строфантин в джоба на Дъглас Голд. Добър свидетел съм — добави след малко той с мрачно изражение на лицето. — Името ми е добре известно. Веднага след като ме изслуша, полицията реши, че трябва да продължи следствието, но от друг аспект.

— И какво стана? — попита Памела едва ли не в унес.

— *Eh bien*, полицаите повикаха контраадмирал Чантри и му зададоха няколко въпроса. В началото се опита да отрече, но тъй като не е особено умен, скоро се издаде и си призна.

— Значи, Дъглас Голд са го пуснали?

— Да.

— А Марджъри Голд?

Лицето на Поаро отново придоби строго изражение.

— Аз я предупредих — каза той. — Предупредих я още когато се видяхме на върха на Хълма на пророка. Това бе единствената възможност да се предотврати престъплението. Предупредих я така, ме да ѝ стане ясно, че я подозирам, и тя ме разбра. Сметна се обаче за прекалено хитра. Казах ѝ да напусне острова, ако цени живота си. Тя обаче предпочете да остане...

[1] Дете мое (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Клетата жена — (фр.). — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.